

Sacrifici al·liconador

Amb franquesa, hem vist sense sorpresa com moltes de les preteses conquestes pseudo-revolucionàries dels primers temps anaven fracassant sense pena ni glòria i enmig de la major indiferència dels mateixos que il·lusòriament les havien patrocinat. I és que la major part d'aquestes preteses conquestes eren completament exòtiques i irreals, es basaven en una suposada capacitat intel·lectual i en un encara més suposat nivell moral del nostre ambient, que no s'adeien en res, amb l'etapa de civilització que havíem assolit. I en parlar així parlem en especial per Catalunya, on per paradoxa ha estat el lloc en què més predicament, o millor, més ha estat influenciat per aquestes teories que tant poc estaven en relació amb la seva manera d'ésser.

El poble català, dignu el que vulguin el gran nombre de colonitzadors de parla estrangera que han pretès redimir-lo, ignorant en absolut les seves característiques racials, és un poble de tendències individualistes, enamorat de la seva llibertat i igualment de la iniciativa privada, virtuts o defectes, que han imprès el segell inconfundible a la nostra raça, oposant-nos, àdhuc, a les altres nacionalitats ibèriques que no han tingut mai acusades aquestes especials circumstàncies.

I naturalment, a pesar que el poble català reacciona potser amb lentitud, fatalment havia d'oposar-se a una redempció tant poc d'acord amb la seva mentalitat. L'oposició a una transformació efectuada sense comptar per a res amb la manera d'ésser del nostre poble encara que no ha pres pas, per diverses circumstàncies, caràcters de violència, no ha deixat, però, d'ésser profunda en intensitat i extensió, el suficient per a anular completament, fent-la impopular i eixorca, la reforma realitzada. S'ha efectuat l'experiment, s'ha destruït una bona part de la nostra economia, i Catalunya, sabent des del primer moment l'esterilitat a què estava condemnat, se l'ha deixat realitzar per tal de fallar d'un cop totes les il·lusions d'aquells que amb la ignorància més supina, volien organitzar unes bases arcaïques i forasteres la nostra economia. I ara Catalunya podrà dir a tota aquesta gent: veieu, com les vostres teories que enlluernaven els incautes i els infelços, són per uns altres climes i per uns altres latituds que no la nostra? A costa de sacrificis sense fi, les haveu aplicat en el cos viu del nostre poble, i què n'heu tret? La contesta la deixem als mateixos teoritzadors, que si eren de bona fe, mantes vegades se la deuen haver formulat completament desencisats.

Catalunya, després d'aquesta aventura en sortirà adolorida, però també en sortirà amb més fe i amb més confiança en les seves virtuts racials i comprendrà que per a progressar i esdevenir cada dia més forta s'ha de refugiar en ella mateixa fugint de tota innovació que no sigui derivada de les pròpies arrels del poble. I llurant-nos al nostre treball, cercant en nosaltres mateixos les forces, refarem novament l'economia malalta i sempre més ens mirarem amb prevenció a tots aquells que no havent sabut mai entendre's al seu país, perquè parlen amb més o menys perfecció vestint les frases amb paraules buides i sense sentit, pretenen tenir el dret d'arranjar el nostre. I abans d'escoltar algú primerament li demanarem: de què ens coneixes tu? Quina és la teva història?

Els falsos profetes, els xerraires posats a redemptors, els pretesos científics enlluernadors, ja no tindran res a fer a la nostra terra. Si només haguéssim aconseguit això o benedictes siguin aquestes dures experiències: no hauran estat endebades i el guany que n'obtidrem serà molt superior als perjudicis.

Resum setmanal de la guerra

El començ d'aquesta setmana darrera s'ha destacat per nous obstinats atacs de les tropes al servei de la invasió contra el sector de Coll del Cos i la Serra de Pandols.

Els atacs i els contraatacs s'han succeït violents i unes cotes en disputa han passat de mà en mà fins que els nostres soldats en vigorosos atacs s'han montingut fermes en elles.

El divendres hi hagué un atac dels facciosos contra les nostres posicions pirenèniques del sector de Llavorsí davant la posició de Roca del Pitillo, que foren rebutjats rotundament pels nostres combatents.

Durant el mateix dia, a la zona de l'Ebre es lluità de valent en la recuperació d'unes estribacions de la posició de Coll del Cos en la que les nostres forces sortiren victorioses.

El dijous els rebels, a costa de gran nombre de pèrdues, ens disputaren la possessió de la cota 484 que quedà al nostre poder abans de la nit.

En el front del Centre els valents defensors de la República, després de volar un fortí enemig, rectificaren les seves posicions a avantguarda en el sector de Las Rozas.

El divendres novament fou objecte d'intensos atacs dels facciosos la cota 484, que aconseguiren ocupar-la ajudats per gran luxe d'aeroplans i artilleria estrangera, però els nostres peluts que estan amatents en aquestes operacions la reconquistaren en brillants contraatacs en els quals feren presoners i s'apoderaren de material estranger.

Al front del Centre, en el sector de Borox els rebels intentaren un cop de mà contra les nostres posicions, que fou rebutjat totalment.

Durant aquest mateix dia l'enemic s'ensanyà contra el caser urbà de Madrid, engegant-li més de cinc-cents projectils.

El dissabte i el diumenge decreixeren totalment les operacions a

la zona de l'Ebre, de tal manera que els comunicats de guerra solament senyalaren canoneigs i tiroteigs sense conseqüències.

Evidentment sembla que l'enemic, durament crebantat en els seus darrers contraatacs, acusa la massacre que les nostres forces li han vingut infligint en els seus desesperats atacs a les nostres posicions.

Per altra part l'immillorable actuació dels nostres soldats en recuperar posicions conquistades per l'enemic a costa de gran nombre de baixes, fa esperar que aquest s'estabellarà més i més davant el mur dels pits dels nostres combatents que fan cada dia més gloriosa l'epopeia de l'Ebre.

El comunicat del diumenge senyala que l'enemic va adreçar diferents atacs contra les nostres posicions dels vèrtexs Graxo i Martí Alcaide del sector de Porcuna del front d'Andalusia, que foren totalment rebutjats.

AVIACIÓ

En el transcurs d'aquesta setmana la nostra aviació ha actuat molt intensament combatent a l'aviació estrangera i prestant serveis de bombardeigs, metrallament i vigilància a les línies enemigues.

Amb els seus valents atacs ha aconseguit abatre una dotzena d'aparells enemics per un parell o tres que n'han perdut els nostres.

Entre els aparells abatuts hi ha tota la gamma que els italo-germànics faciliten als rebels fent-se inclús presoners a alguns d'aquests pur sang.

Els bombardeigs de l'aviació estrangera damunt els nostres ports i ciutats costereres s'han intensificat, actuant els hidros damunt la costa catalana en la que han causat morts innocents com sempre, principalment a Figueres, una vila situada a dos-cents quilòmetres del front de combat.

M.

La setmana internacional

Potser que ben poques són les coses a destacar en la setmana que acaba de transcórrer. A excepció del discurs de Mr. Churchill i el del President del nostre Govern, Dr. Negrin, res no ha ocorregut en el setmana internacional digne de menció. Però no obstant els dos discursos són de si prou importants per a què hi dediquem la mateixa atenció. Davant les pretensions dels països totalitaris que voldrien fer-nos objecte del mateix tractament que Txecoslovàquia, i sortint al pas d'unes preteses mediacions, el Dr. Negrin ha posat amb tota cruesa els punts sobre les is, fent destacar amb axecutud l'única manera com l'Espanya republicana veu factible, i sobre bases reals i duraderes, la pau. Aquesta no pot pas mai ésser resultat d'un pacte amb els rebels, per quan llavors seria reconèixer la llicitud d'aixecar-se contra un Govern legítim, ni tampoc pot considerar-se mai com a pau, ans al contrari com a motiu de guerra l'estabilització dels fronts escindint l'Espanya en dues. Així la República no pot permetre-ho i abans que tolerar una solució d'aquesta guisa, primerament es deixaria exterminar. L'única solució possible, és per al Doctor Negrin, el restabliment de la legalitat escarnida i llavors en l'imperi de la Constitució espanyola i els tretze punts fixats pel Govern, queda prou marge per a una política de conciliació i de pacificació dels esperits, restant lliures els espanyols, per mitjà de plebiscit de donar-se el règim que més estimi adequat a la seva manera d'ésser. El discurs del Dr. Negrin, perfec-

te en la forma i d'una lògica perfecta ha fet una gran impressió en els medis internacionals que l'han comentat favorablement i l'han considerat com un magnífic al·legat a favor de l'Espanya republicana, irrefutable en tots els seus punts.

Mr. Churchill en el seu discurs s'ha dirigit concretament a Nord-Amèrica, al·ludint principalment a la seva política d'abstenció que tant perjudica a la causa de les democràcies. Ha fet una crida a l'opinió liberal d'aquell país exhortant-dola a acabar amb la política d'inhibició i de neutralitat a ultrança que impera en amplis sectors dels EE. UU. La lluita entre democràcia i feixisme ha adquirit tanta importància que ha esdevingut a hores d'ara la lluita entre l'ésser i el no ésser de Hamlet. O les dictadures resten reduïdes al seu clo o les democràcies moren. Esser neutrals en aquesta lluita és condemnar-se tard o d'hora al suïcidi.

Pel jue respecta a Txecoslovàquia cada dia va entrant amb molta més rapidesa dintre l'òrbita d'Alemanya: veuen sinó les freqüents entrevistes del Ministre d'Afers estrangers txec, amb l'alemany; la dissolució de les lògies maçòniques; del partit comunista, etc. Al propi temps cercant una certa pau interior i per a fugir de les ambicions hongareses i polàques l'Estat txec s'organitza sobre noves bases, que potser li donin més elasticitat i que és llàstima que fins ara i quan gairebé no hi havia res a fer no s'hagi decidit a aplicar-les. Perquè encara nosaltres creiem que si Txecoslovàquia s'hagués decidit, abans el virus del nacional-socialisme hagués penetrat en les regions sudetes, a donar-se un règim federal.

(Acaba a la plana 2)

Hi han silencis més expressius que les paraules més expressives

LA RESISTENCIA A L'EST

Magnífica ha estat la resistència que s'ha oposat al front de l'Est a l'enemic, que inútilment ha intentat, durant més de quinze dies, conquerir el terreny que li fou arrabassat temps enrera pel nostre Exèrcit.

A Llevant ha estat una joia indescriptible el veure que els nostres germans de l'Est resistien fortament les escomeses del feixisme, i les dotze de la nit eren esperades amb deliri per tal de poder escoltar el "comunicat de guerra".

I cada dia el mateix: "divisions senceres són aixafades pels nostres soldats, en llur resistència". Quina emoció era la nostra el poder escoltar això! Ens anàvem tranquils a dormir, satisfets de la tasca que havien portat a terme els soldats que es troben per terres catalanes, ja que cada dia que transcorria de resistència era un dia més de victòria!

I açí teniu la mostra: de fa uns dies que l'enemic es troba completament apaïvat, sense donar senyals de vida! Ha estat tan forta la "pallissa" que ha rebut, que li castarà moltíssim rehabilitar-se! Mentrestant els soldats republicans descansen tranquils, després de les darreres jornades, victorioses en tots sentits per a nosaltres!

Cal, però, no refiar-se molt del silenci de l'enemic. Aquest procuraria per tots els mitjans, refer-se de la dèrta derrota soferta darrerament; però on intenti quelcom, allí trobarà pits d'acer que li oposaran la resistència com a l'Est!

La resistència d'avui és la victòria del demà. Ben proper està el dia que el triomf nostre serà complet; i no precisament en un front: en tots! L'enemic, completament debilitat, no podrà fer front a l'atac de l'Exèrcit del Poble, i d'aquesta fàisó els "llorers" de la victòria no es faran esperar.

Això sí. No ens confiïem massa dels "comunicats de guerra" que diuen: "Res de nou a tots els fronts".

Cal vigilar l'enemic, ja que en un moment donat pot fer-nos mal.

Ja s'ha dit mantes vegades que és precís, per tots els mitjans, treballar amb entusiasme i voluntat en les fortificacions que es portin a terme en els diferents llocs de la roraguarda.

La paraula fortificar, per si sola ja diu ben clarament què significa: fer inexpugnable la terra per on el feixisme pugui infiltrar-se.

I no és solament al front on s'ha de fortificar! A roraguarda també ha de fer-se això! És igual que l'enemic es trobi a X quilòmetres més o menys lluny. Si per una casualitat el feixisme invasor intenta avançar un sol pas, que trobi en tot moment fortificacions on els nostres soldats s'hi puguin fer forts!

Hem sentit exclamar a més de quatre: Per què es fortifica tant? Senzillament, es fortifica perquè el feixisme no trepitgi més terreny espanyol.

Ah!, però és que les fortificacions que es facin no han d'ésser les de col·locar "sacs terrers" en certs indrets o fer unes trinxeres "per si les mosques". S'han de fer fortificacions fortes on, entre altres utensilis, el pic i la pala treballi de valent!

Fortificant la roraguarda donem un pas més per tal que les nostres companyes i estrobin més segures de tota invasió estrangera.

Al front, els soldats de dia (quan l'activitat és poca) i els sapadors de nit, ja s'encarreguen d'aquesta tasca. A roraguarda és on es necessita l'ajut de tots.

Penseu que si hi ha bones fortificacions els italians i nazis s'estavellaran i cauran per sempre, en la resistència que oposin.

Ja són conegudes les paraules de Negrin: "Fortificar i resistir!"

A tots els fronts ja s'ha resistit i fins i tot s'ha contraatacat. Fortificar ja es porta a terme! Què manca, doncs? Fortificar fortament la roraguarda! És una obligació.

Ramon Coll i Valls

Llevant, setembre 1938.

Cops de fuet

Oh les estadístiques! Fa uns anys que venim sofrint una epidèmia d'estadístiques foranes que seriosament algunes vegades ens han fet rodar el cap.

Mils milions de tones d'això, milions de tones d'allò, desenes de milers d'aquí i d'allí, més milions, billons i trillions donant caràcter astronòmic a les xifres i als números.

El nostre país que és tan refractari a l'aritmètica i principalment l'home mitjà, obre uns ulls com unes taronges, i en el seu interrogant moltes vegades ens ha semblat copsar-hi el reconeixement d'ésser objecte d'un càstic immenscut.

Aquesta moda de les estadístiques crec que és un greuge per als lectors de periòdics.

Que les estadístiques apareixin en els llibres de preparació, divulgació i de tècnica de les matèries exposades, està bé, però que es donguin com un magnà en els rotatius, sembla un abus que es fa de la paciència dels lectors.

El mateix lector que és el primer que està assabentat de la seva manca de preparació, és el primer sorprès de la moda, però ve suportant amb aquella paciència com cada any suporta l'aparició de la serp de mar i del rapte de torn.

Al fi i al cap els veritaders enganys són els qui mantenen aquesta tònica periodística que va molt bé per omplir, puix que sembla que quan hom no té original per donar a la voracitat de la rotativa li dona estadístiques i tot sembla quedar bé, fins sembla que el periòdic adquireixi cert to de cosa de categoria.

De totes maneres el lector que ve seguint la moda i que ja li ha nascut un esperit crític de les estadístiques, es ve adonant que manquen algunes dades que haurien de figurar en aquestes tirallongues de números.

Hom sap els cooperadors que tenen les cooperatives de Catalunya i els comensals que tenen els menjadors cooperatius, i és clar, endut per la moda té unes ganes boges de saber, per exemple, els ciutadans que no acudeixen als menjadors cooperatius.

Fóra segurament aquesta una xifra bastant astronòmica que a no dubtar faria les delícies dels impositors de la moda regnant.

El coteig dels menús dels menjadors cooperatius, amb els quals es pot proporcionar el ciutadà mitjà, fóra una cosa també sorprenent que a no dubtar faria les delícies dels estadístics, puix que amb ell es vindrien a saber coses molt peregrines que a ben segur serien paladejades, llavors sí, per aquests sorpresos lectors dels periòdics amb una fruïció sorprendora.

El calcar les coses forasteres sempre resulta contraproduent. Aquestes estadístiques que produeixen l'astorament del que li fa goig i impregnar-se la retina de sumes astronòmiques són contraproduents en un país com el nostre que la gent és molt propensa a l'agudesia en la crítica.

Ara que la curiositat despertada en els lectors referent a la quantitat de comensals que tenen els menjadors cooperatius hauria d'estar completada amb l'exposició de la xifra dels que no hi mengen.

Fóra una cosa que tots llegiríem àvidament.

AQUEST NUMERO HA PASSAT

PER LA PREVIA CENSURA

ARCHIVOS
ESTATALES

Avis als subscriptors de "LLIBERTAT"

Degut a les actuals circumstàncies, en la impossibilitat de portar el diari al domicili dels subscriptors, són pregats aquests que passin a recollir-lo al domicili de la Redacció i Administració provisionals.

Els de l'Ebre

Tots sabem quin afecte tenen més gran els tortosins a les seves coses, doncs mesuren aquest afecte amb la dolor que els causa l'estat de les seves llars i els seus coneixements impossibles en aquests moments d'ésser habitats.

Tots sabem el que passava a Madrid llavors de l'evacuació, cada dia la premsa i molt particularment la catalana, es complia a fer ressaltar els esforços i fins l'heroisme dels madrilenys que en feien cent i una per no moure's de les seves llars.

Les preocupacions pot ésser que siguin avui més importants que llavors per nosaltres, però això no ha d'ésser obstacle perquè remarcuem els sofriments dels nostres, dels de l'Ebre.

Si silenciem la seva tasca, haurà passat l'oportunitat de retre'ls l'homenatge que mereixen i mai no ens ho perdonariem.

A l'Ebre, com a Madrid, són a desenes de milers els vilatans, que més optimistes que ningú, estan aferrats al seu terreny i el guarden i el conreen amb l'afany de cada dia, complint la missió que a tots mare naturalesa ens té triada.

Si el treball no es pot fer durant el dia perquè l'enemic envia els seus trèts criminals a tot ésser que es belluga, s'aprofita la nit i així es cullen els fruits de la terra en una llarga franja de terreny d'un centenar de quilòmetres.

Aquesta conducta dels qui arriscant tots els perills, es mantenen fermes a la casa i al terròs ha d'ésser respectada i enlairada per tots.

Ja sabem el que és de virtuosa la mà de l'agricultor que sap el que es fa en temps normol, doncs sospensem en l'hora present la seva vàlua i més encara si aquestes mans són les dels vells i les dels pares i les mares dels combatents que allà a l'altra part de l'Ebre lluiten aferissadament perquè ben ben prompte les terres de la ribera de l'Ebre puguin ésser alliberades.

Els sofriments suportats amb fermesa, les penalitats aguantades amb sentit optimista, les privacions mantingudes amb un estoicisme propi d'herois fan que per sempre guardem per aquests germans nostres una gran admiració.

Vosaltres, soldats catalans que conviu amb aquests abnegats riberenes, procureu premiar amb la vostra estimació el seu comportament, car així la seva tasca es tornarà més complaent.

El vostre respecte al seu procedir patriota i valent sempre us donarà coratge per seguir defensant la terra catalana amb la valentia que ho veniu fent, puix que en ella hi viu un poble que es manté equànime i serà mentre la Història teixi els destins gloriosos que li estan reservats.

Màsc de Cor

La setmana internacional

(Ve de la primera plana)

lista potser que encara ara seria un estat independent.

Continua la política de rearmament anglès i francès. Es dibuixa en el panorama internacional una oposició entre el criteri alemany i l'italià pel que respecta a la qüestió txecoslovàquia, però el creiem més fictici que real.

Anuncis de crisis que només creiem bons desigs i sense efectivitat immediata. Els partits oposicionistes tant de França i Anglaterra es troben bastant dividits i no creiem que en aquestes circumstàncies pugui el seu criteri imperar.

P. S. T.

Es fa avinent a tots els associats de J. C. A. D. C. I. que per manca de cobrador a partir del més actual hauran de passar a cotitzar els rebuts mensuals en el nostre estatge social situat a la Rambla de Pau Ignasi, núm. 11, de 12 a 1 del matí i de 3 a 5 de la tarda.

EL CONSELL DIRECTIU

Petita inundació del Francolí

A la una de la tarda del dia 11 d'aquest mes, el riu Francolí, que tot l'estiu ha estat sec, comença a créixer, fins arribar en alguns moments a anar gairebé d'ample en ample. El rec major sortí de mare i produí la inundació dels camps d'avellaners que el voregen per la banda de la carretera de Valls. Molts d'aquells camps d'avellaners semblaven veritables llacs.

També va sortir de mare el torrent conegut per "riu clar", cosa que ocasionà la inundació de les finques veïnes en una considerable extensió de terreny.

La carretera de Vila-seca, vora el mas de la brossa, quedà interceptada per la inundació en tres o quatre punts. De l'alçada de l'aigua als esmentats llocs en donarà idea el fet que els autos no podien creuar el corrent.

Unicament els carros s'aventuraven a salvar la inundació i amb no poques precaucions degut a la força del corrent.

L'aiguat ha ocasionat alguns danys car ha fet caure marges i parets a les finques i ha deixat els camins, i alguns carrers del case urbà, poc menys que intransitables.

Si l'aiguat que va caure a Tarragona i el seu terme s'hagués produït, també, a la conca alta del Francolí, la revinguda d'aquest riu hagués estat de les que deixen data memorable. Per sort no fou així, i l'aiguat no va produir, que se sapiga, cap desgràcia personal, ni més danys que els inevitables en semblants casos.

J. E. R. E. C.

En formació el Grup de Pre-Juventut d'infants d'ambdós sexes dels 7 als 14 anys inclusius de les J.E.R.E.C. tarragonina, s'assabenta a tots els militants i ciutadans afins el deure que tenen d'animar aquest grup aportant-hi els seus fills.

No escaparà a cap democràcia la necessitat de la constitució dels Grups de Pre-Juventut, organització emanada del Secretariat general de les J.E.R.E.C. de Catalunya, puix que davant la política de realitats que hem d'imposar els democràtics per triomfar del totalitarisme de tots els colors cal que els nostres infants siguin iniciats en les pràctiques republicanes i democràtiques.

Precisament la infantesa que es veu suara tan sollicitada per pràctiques anàlogues d'altres sectors cal que no sigui desviada dels sentiments paternals que mantenen el foc del catalanisme encès, perquè sigui renovat sempre per les joventuts de demà.

El Secretari General de les J.E.R.E.C. de Tarragona.

Davant la tomba del primer President de la Generalitat, Francesc Macià

Durant el transcurs del diumenge passat es va veure molt concorregut el lloc on està instal·lada la tomba del que fou President de la Generalitat, Francesc Macià. Foren en gran nombre els que coincidiren a retre homenatge a l'insigne líder de les llibertats de Catalunya. Entre els que disposaren ramells de flors, figuraven una representació de la Secció femenina del Casal Francesc Macià; Antoni Batlle, l'avi de Perpinyà, vingut expressament; Ateneu Obrer del Districte V; Casal Estat Català de Gràcia; Joventut La Falç; Josep Galano; Casal Democràtic del Districte V; Josep Fontbernat i família; Centre d'Esquerra R. de C. de Collblanc; mestre de música Josep Rodon; Centre Republicà Català d'Esquerra; Foment de Sants; Casal d'ERC del Camp de Galvany; Comissió del Foment de Reus; Casal d'ERC de Tarragona, i d'altres.

Notes informatives

EL COMISSARI D'ORDRE PUBLIC, AL PERELLÓ

El passat dimecres, dia 12 del mes que som, el Comissari Delegat d'Ordre Públic, senyor Joan Rodríguez, es traslladà al Perelló per tal de complimentar la invitació que el Cap del V Cos d'Exèrcit li havia fet a fi de què assistís al comiat de les Brigades internacionals que s'efectuà en aquella població.

TEATRE A PROFIT DE LA COMISSIÓ PRO-AJUT AL COMBATEMENT (II CAMPANYA D'IVERN)

Durant la tarda i la nit del passat diumenge varen celebrar-se en el Teatre Principal dues sessions de teatre en les que es representaren per l'elenc artístic que dirigeix el nostre amic en Teodor Monge, la comèdia dramàtica de l'escriptor J. Andreu de la Prada, "Màs allà del amor" i la joguina còmica de Fernández del Villar "Te la debo, Santa Rita", en les que les companyes Jurado, Monge, Vidal, Caijal i els companys Robles, Monge, Gutiérrez, Ortuño i Ciutat i nens Monge i Alvarez, feren una interpretació acurada obtenint l'aplaudiment de l'enorme quantitat de públic que assistí a les dues funcions benèfiques.

NOTES DE LA COMISSARIA DE POLICIA

Per ocultació

A l'interme municipal de Riudoms i a la seva finca anomenada "Pere de la Mundeta", fou trobada una quantitat de joies, rellotges, pedres de valor i monedes d'or i plata, les quals tenia guardades en un maletí Antoni Guasch, propietari d'una argenteria situada al carrer de Monterols de Reus. D'aquesta troballa n'ha estat assabentat el jutge instructor del Tribunal especial de guàrdia.

En registre efectuat a la joieria Vidua de Ripoll, de Reus, fou trobada en aquell una important quantitat d'objectes de valor i joies les quals han estat lliurades en la Delegació d'Isenda d'aquesta ciutat.

Cotxe robat

Han estat practicades les diligències necessàries per tal de recuperar el cotxe d'Amadeu Mateu Ferrer, el qual li fou robat.

Trobada d'objectes de valor

Al poble d'Ascó i a la casa que habitava el farmacèutic Domènec Agostí, que en entrar altra vegada les forces de la República va marxar amb els facciosos, fou trobada, en un lloc dissimulat darrera un armari, gran quantitat de joies, monedes i altres objectes de valor.

Per venda a preus abusius

Per venda a preus abusius, s'ha posat a disposició del Tribunal de Guàrdia, el veí de La Secuita, Josep Gasol Cabriol.

A disposició

Han ingressat al Preventori Municipal, a disposició del delegat d'Ordre Públic, Carme Pej i Avansen, Angela Sistera Callao, Felin Llambrie Gasull, Josefa Pastor Montserrat, Juli París Sentís i Antònia García Pastor.

A disposició del jutge instructor del Tribunal de Guàrdia, foren posades Maria Robert Balanya i tres més, per tenir els familiars pròfugs.

ADMINISTRACIÓ PRINCIPAL DE CORREUS DE TARRAGONA

Avis al públic

A partir d'aquesta data i fins a nova ordre, les cartes no podran excedir de 250 grams i llurs dimensions màximes de 80 cm. la suma en les seves tres dimensions, i mínima 10 cm. per 7 cm.

Tarragona, 10 d'octubre de 1938. — L'Admor. Pral.

Magatzems "LAS BALEARES"

Gran assortit en caçadores, sabates i tota classe de gèneres

Rambla 14 d'Abril, 47

Telèfon 1383

TARRAGONA

COMANDANCIA MILITAR DE TARRAGONA

Per aquesta Comandància Militar s'interessa la presentació urgent de Maties Martorell Martí, que figurava domiciliat al carrer Galan i García Hernández, núm. 53, baixos, per tal d'informar-lo d'un assumpte del servei.

AJUNTAMENT

DE TARRAGONA

Avis

En compliment al disposat pel Ministeri d'Hisenda, amb data 20 de juny propassat es publicà un edicte donant un termini de trenta dies per a què tots els posseïdors de paper de crèdit municipal d'1 pesseta, 0'25 i 0'10 cts. de pesseta els presentessin al canvi en la Dipositaria municipal, i com sigui que encara en resten alguns a presentar, s'avisava a tots els posseïdors dels esmentats documents de crèdit que es dona un últim termini fins al dia 31 del mes actual. Passat aquest definitiu termini es consideraran els esmentats documents ruls i per tant sense valor i no s'admetrà cap reclamació.

Tarragona, 16 d'octubre de 1938. — L'Alcalde, J. Castelló.

AUDIENCIA

Sentència dictada pel Tribunal especial de guàrdia el dia 12 octubre

Contra Ramon Anguera Borràs, per ocultació de gènere, absolt. Ha retirat l'acusació el Ministeri Fiscal.

Sentències dicades pel Tribunal especial de guàrdia en el dia d'avui, 14 d'octubre de 1938.

Contra l'alcalde, conseller de Proveïments i secretari de l'Ajuntament de Cambrils, penda a preus abusius, condemnant els dos primers a 1.000 ptes. de multa o 3 mesos de privació de llibertat, absolt el secretari; essent la petició Fiscal de 1.000 pessetes de multa o 3 mesos de privació de llibertat a cada regidor de l'Ajuntament.

Contra el Sindicat Agrícola de El Vendrell, per venda a preus abusius condemnant a 30.000 pessetes de multa o un any de privació de llibertat; essent la petició Fiscal de 100.000 pessetes multa o un any de presó.

Casa RIGAU

JOIES I RELLOTGES

RIGAU

Baixada Misericòrdia 14—Tel TARRAGONA

Manquen les adreces

Es de gran urgència que els familiars dels socis mobilitzats i al servei militar del Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya «Francesc Pi i Margall» i les J. E. R. E. C. passin per llur secretaria a donar l'adreça dels mateixos.

El Saló de tardor 1938

EL CRITIC JOAN MERLI PARLA DE JOAN REBULL

Dels brillants comentaris que el crític d'art Joan Merli ha dedicat al Saló de tardor 1938 en el diari "La Humanitat", extreiem el següent paràgraf que fa referència a les obres de l'escultor Joan Rebull:

"Joan Rebull, Premi Campeny 1938. Un gran nom i un petit fet anecdòtic. Exposa tres obres. Un retrat d'infant, en bronze, considerable, obra en to menor, però. Una gitaneta jugant en una sala que li semblaria un bosc d'escultures, escolli un pedestal, es despullà, creuà les mans per tal d'arrecerar, pudorósament, el sexe i restà fixa, esguardant el públic amb uns ulls negres que miren, d'aleshores ençà, des del fons de l'argila... que les mans prodigioses de Rebull havien animat. El capet del "Nu de nena" ens dona una síntesi d'allò que cal que sigui la criatura humana per a ésser quelcom més que això i esdevingui ESCULTURA."

Secció Esportiva

C.R.I.M., 2 - Batalló Reraguada, 0

El passat diumenge tingué lloc un encontre de futbol al camp de l'Avinguda Catalunya, entre els equips representatius del C.R.I.M. i el Batalló de Reraguada núm. 19.

La partida, que fou presenciada per molt de públic, va transcórrer sense incidents finalitzant amb la victòria del C.R.I.M. per 2 gols per cap dels seus contrincants.

NO SIGUEM PRIMITIUS

Abans de cremar-se les tribunes del Camp de l'Avinguda Catalunya s'havia iniciat, més ben dit, s'havia encetat la manera de celebrar partides de futbol que, a imitació del que es fa a Barcelona, hauria donat lloc a la celebració dels torneigs militars que tenen per objecte recaptar cabals per tantes coses com necessiten el donatiu benèfic dels que assisteixen als actes esportius.

No hi hagué sort amb els motius ni amb els objectes a què es dedicaren els primers partits. A hom li semblà que la cosa prenia caràcter polític i se n'anaren els propòsits en orris.

Hi hagué un dia que inclús hom no sabé perdre i es donà un espectacle boxornós impropri de camardes. Semblava que la cosa es desenvolupava entre aficionats primitius al bell esport anglès.

Les coses han d'arranjar-se i fent gala tots d'aquest esperit de germans que ha de presidir tots els nostres actes recomanar aquells torneigs amb interès de procurar ingressos a tants centres benèfics que esperen el donatiu del benestant.

Sugrañes, impressor. — Tarragona